

donosa, ezt azonban a kir. Felsőbiróság a fent kifejtettek alapján az üzemutódlás s ennek folyamányaként a szavatosság megállapítására alapul el nem fogadhatta, s így az elsőbiróság ítéletét helybenhagyta.

Mivel a Munkásbiztosító Felsőbiróság tanácsai ebben a fontos kérdésben homlokegyenest ellenkező álláspontot foglalnak el, sürgős szükség volna arra, hogy a munkásbiztosítási bíróságról szóló 1911:XXXI. t.-c. 21. §-ában nyert felhatalmazás alapján a munkásbiztosítási felsőbiróság teljes ülési határozatot hozzon. Ennek hiányában az Országos Munkásbiztosító Intézet kétségtelenül továbbra is szigorubb állásponthez fog ragaszkodni és a jogbizonytalanság felesleges perek tömegének fog utat engedni.

Dr. Mahler Sándor.

Sertéshizlalással iparszerűen foglalkozó vállalatok sertésszállásai házadókötelesek. (Közigazgatási Bíróság. 11.047/1926. P.

A panaszló azt vitatja, hogy a sertés szállásai, mint nem állandó jellegű deszkaépítmények, az 1922:XXII. t.-c. 1. §-a értelmében házadó alá nem vonhatók.

Mint hogy az 1922. évi 182.000 számú pénzügyminiszteri rendelet helyes meghatározása szerint állandó jellegűnek kell minden épületet tekinteni, melynek fennállása nincs időhöz kötve és az a kérdés, hogy mily anyagból van az épület, figyelembe nem vehető, — minthogy továbbá a sertéshizlalással iparszerűen foglalkozó vállalatok sertésszállása az idézett törvény-cikk 2. §-ában felsorolt, házadó alá nem eső épületek közé nem tartozik, azoknak adó alá vonása jogos.

Magyarországon igazgatósági székhellyel és képviselőséggel bíró külföldi vállalatnak belföldön lakó felügyelő-bizottsági tagjai részére kifizetett tiszteletdíj tantiémadó alá esik. (Közigazgatási Bíróság 4944/1927. P. szám.)

Panaszos érdemben azt kifogásolja, hogy a Budapesten lakó felügyelő-bizottsági tagok tiszteletdíjai után tantiémadót vetettek ki, holott a vállalatnak itt csak fióktelepe van és székhelye Bruxellesben létezik és a felügyelő-bizottság a bruxellesi főtelepnek a szerve, amely szerv javadalmazását a főtelep közgyűlése állapítja meg.

A bíróság ezt a kifogást alaptalannak találta.

A vállalat alapszabályainak második szakasza szerint a társaság székhelye Bruxellesben van és a társaságnak igazgatási székhelye és hivatalos képviselősége van Magyarországon és a harmadik szakasz szerint ugyanitt vannak a bányatelepei is, vagyis a vállalat üzemét Magyarországon folytatja.

Az 1925. évi 400/P. M. számú H. Ö. 1. §-ában foglaltak alapján, tehát nem vitás az, hogy panaszos vállalat magyarországi üzletei után társulati adót fizetni köteles és a H. Ö. 2. §-ában foglalt rendelkezések mindazokra a vállalatokra kiterjednek, amelyeknek adókötelezettségét az 1. §. megállapítja.

A panaszos vállalat alapszabályainak felhívott rendelkezései szerint helytelenül állítja panaszos azt, hogy Magyaror-

szágon csak fióktelepe van, mert úgy az igazgatási székhely, valamint az üzlettelep itt létezik és a vállalat adókötelezettsége a H. Ö. 1. §-a alapján annál is inkább megállapítható, mert üzletét a magyar állam területén gyakorolja. Ezt az adókötelezettséget az a körülmény, hogy a vállalat, a társulati adóra nézve ideiglenes adómentességet élvez, nem érinti.

A H. Ö. 2. §-a pedig mindazon vállalatokra nézve, amelyek az 1. §. rendelkezései alá tartoznak, megállapítja azt, hogy tantiémadót kötelesek fizetni az igazgatóság és felügyelő-bizottság tagjainak juttatott javadalmazás után.

A vállalat alapszabályainak második szakaszában említett magyarországi hivatalos képviselősege az itteni igazgatósági és felügyelő-bizottsági tagok. Ezeknek javadalmazása tehát a H. Ö. 2. §-a alapján tantiémadó alá tartozik.

Irodalom.

Az Alföld öntözése és egyebek. Irta: *Vig Emil*. Budapest, 1928. Szerző kiadása. A magyar közgazdaságnak van egy-néhány olyan kérdése, mely a legrégibb idő óta egyformán foglalkoztatja a gyakorlat és elmélet embereit. Ezek a kérdések jelentőségben messze, túlnőttek a közgazdaság határain. Országos fontosságuk, sőt kétszeresen azok. Egyrészt, mert — közvetlenül vagy közvetve — mindenkit érintenek, másrészt mert nem kiagyalt, sem importált problémák, hanem itt gyökeresnek a magyar földben, melynek fizikai adottságain alapulnak. Egymást kiegészítve alkotnak szerves egészet és lehetetlen hozzányulni egyikükhöz is, hogy ne táruljon elénk a többi. Valamennyien pedig elengedhetetlen összetevői a jövő nagy magyar gazdasági programjának, mely az ésszerű és többtermelés jegyében áll. Ezeknek a problémáknak, — amilyenek az energiagazdálkodás, az utépités, a Duna—Tisza-csatorna, a talajjavítás, az öntözés és a termésértékesítés — vannak propagátorai és vannak fanatikusai.

Vig Emil ezekhez tartozik. Műve, mely elsősorban az Alföld öntözéséről szól; városi visszhangja — és felelete — a vidék egy nagy kérdésének, már ezáltal is bizonyítva annak országos súlyát. Sok évi munka, tanulmány, kalkuláció, adat- és adatgyűjtés eredményeinek kivonata a kis könyv, melynek gondolatmenete a következő:

Az Alföld majd felerésze az országnak (45.4%) és mégis a kerteknek 34.1%-a; a réteknek 40%-a, a legelőknak 16.5%-a terület csak el rajta. Hasonlóképpen szarvasmarhaállománya is mindössze 36%-át teszi az országnak. Az Alföld östermelésének ez a visszamaradottsága szerző szerint a *vízkerdésre* vezethető vissza. Annak megoldásával — és pedig az egész világon való megoldásával — nemcsak a legszélesebbkörű belterjes gazdálkodás valósítható meg, de egyszersmind a gazdatársadalom életszínvonalának nagyarányú emelése a népszaporulat biztos elhelyezése is. (Igen helyesen utal ehelyütt szerző az „egyke“-problémának a földkérdéssel való összefüggésére, amit már Laky Dezső is hangsúlyozott.) Párhuzamot vonva a műtrágya feltalálása előtti rablógazdálkodással és amannak gazdasági kihatásaival, melyekből Raoul Francé olyan messzemenő történeti következtetéseket vont le — szembetűnik az öntözés korszakot alkotó jelentősége. Kiindulva a tisztán biológiai szempontból